Coporii mărilor

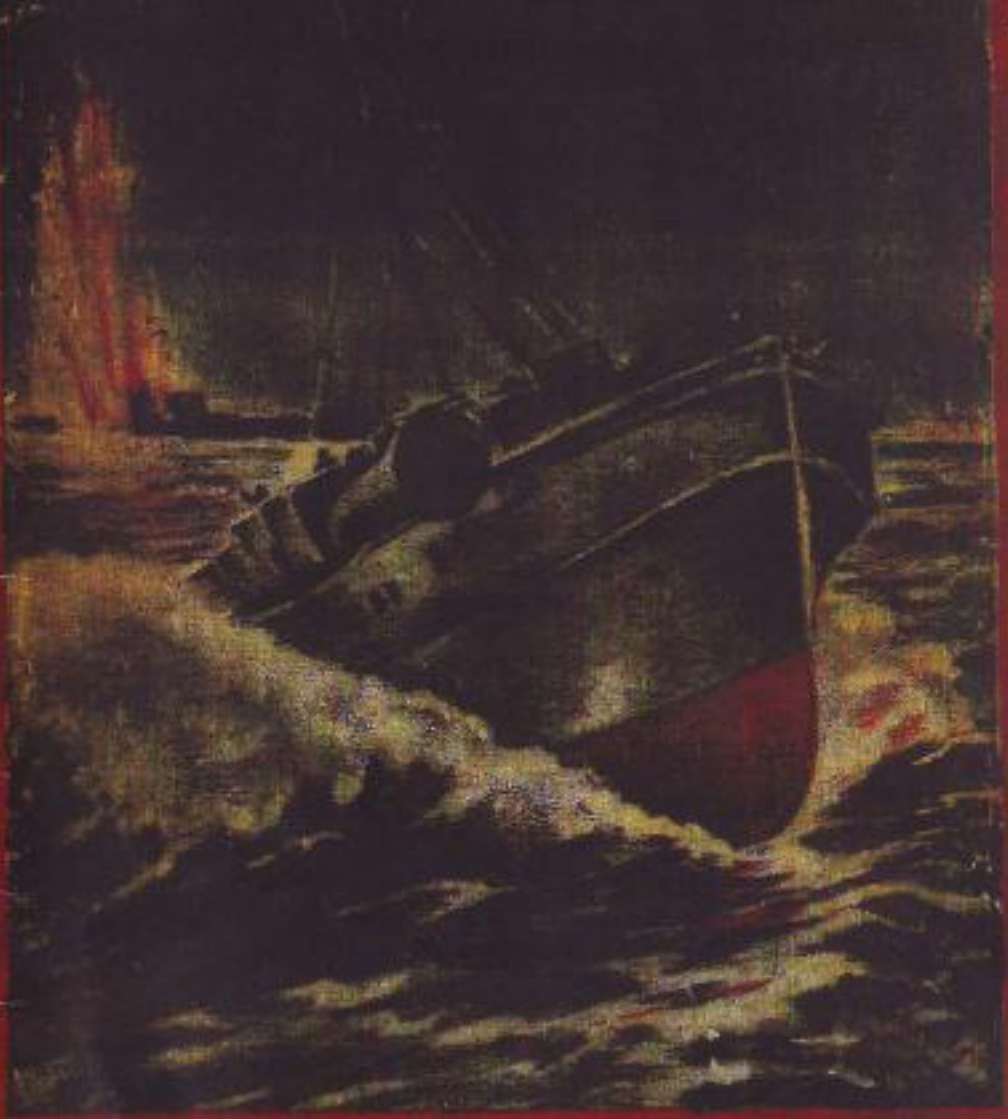

5.

AVENTURI de R. SBOR

JAN PETER GROBE

5

COPOII MĂRILOR

Traducere
de
AL. ȘERBĂNESCU

Bibliotecă personală
FAM. COMȘA
Nr. 3380
Tel.

BIBLIOTECA
Born:
August 21, 1918
ARHEOLOGIA

EDITURA „PODEANU" STR. SMÂRDAN 18, BUCUREȘTI

COPOII MARILOR

de JAN PETER GROBE

1

A fost o zi marcantă. Cei doi prieteni au recrutat aproape în aceeaș oră și au fost repartizați marinei de război. Pe primul îl chema Hans Gadegast, iar pe celălalt Kurt Lohbrink.

Ar fi plicticos să povestim că au crescut din fragedă copilărie pe malul mării, astfel încât părinții lor nu mai dădeau nici două parale pe ei, atunci **când furtuna** venită dinspre nord-est uria sălbatec mânând talazuri uriașe împotriva digurilor.

Digul! O mare parte din viața celor doi era legată de el, căci în jurul digului se dădea totdeauna o luptă pe viață și pe moarte. Cine dintre șoarecii de uscat știe ceva despre dig! E un petec de pământ sau nisip! E un parapet ridicat de mâna omenească împotriva mării? Așa cred ei! Dar digul este cu mult mai mult. Priviți-l cum stă, lipsit parcă de viață sub razele soarelui. Locuitorii din apropiere știu, însă că digul trăește. Atunci când se stârnește vântul sălbatec, digul geme și oftează sub isbiturile valurilor. Da, da. Locuitorii au auzit în nopțile când urla uraganul, strigătul digului, ca și cum ar fi fost chemarea în ajutor a unei ființe vii.

Hans și Kurt cunoșteau digul și secretele sale. Adesea, ucideau șobolanii cari încercau să sape pământul său ședeau în timpul refluxului pe creastă, privind întinderea **mării.** Tăceau, căci bărbaților și tinerilor

născuți la mare nu le place păiavrăgeala. Ei simt imensitatea norilor și forța uriașe reținută a mării. Acestea te fac să fii liniștit și tăcut, dar și curagios, viteaz și fidel.

Nici nu incepe îndoială că atunci când le-a sosit vremea au intrat în marina de război. Cine în locul lor, n'ar fi făcut așa, atunci când tatăl și bunicul au fost și ei în marina de război, acolo unde vor merge și nepoții și strănepoții. Marea atrage ca un magnet. Acela care a călcat vreodată pe puntea unui vapor, știe ce înseamnă acest lucru. Există unii cari blestemă talazurile, dar aceștia să se ducă mai bine la munte, sau să clădească cetățui de nisip pe țărm, rugând pe maestrul de înot să le stea pe aproape atunci când intră cu picioarele în apă.

Oamenii dela mare sunt cu totul altfel. Unii dintre ei, îndrăsnesc să iasă în larg chiar și pe vreme de furtună, chiar și când nu știu să înoate. Nu prea fac caz de lucrul acesta, deoarece marea le este și mamă și tată și frate. Fără mare s'ar simți stingheri, iar fără furtună n'ar putea respira.

Germanii au patima mării în sânge. Sau credeți poate că e numai o întâmplare, faptul că și fii șoarecilor de uscat simt uneori pe limbă gustul sălciu, inima lor fiind cuprinsă de senzația arzătoare că trebue să pornească acolo unde urlă sirenele vapoarelor și unde vântul își cântă melodiile sălbatece în cordajul catargelor?

— Măi băete, asta e straşnic, spuse Hans, bătându-și prietenul pe umeri.

Atât de straşnic pe cât au crezut ei, nu a fost dela inceput. Intâi au fost mustruluiți. Cel care vrea să pornească pe mare trebue să știe o mulțime de lucruri. Nu este suficient să știi să cârmești barca de pescuit a tatălui. De bună seamă că e de folos, dar nu este indestulător.

Cei doi prieteni au fost trimiși fiecare la alt centru de instrucție. La inceput, lucrul le-a fost cât se poate de neplăcut, căci nu este frumos ca instructorul să spună cu gura mare că Hans Gadegast e mai prost decât îi politie, iar prietenul său Kurt Lohbrink

să stea să asculte. E mai bine să te întâlnești în alt loc, să îi spunem neutru, și să vorbești despre serviciu care este ce-i drept greu, dar care te face fericit, vesel și nestingherit.

— Mie mi se năzare că o să fiu repartizat pe un submarin, spuse râzând Hans lui Kurt, cu ocazia primului său concediu.

— Dacă ți se năzare ție, atunci îți pot spune liniștit că eu am convingerea că și eu voiu fi repartizat pe un submarin, spuse Kurt.

E ceva să pornești cu submarinul împotriva Angliei. Drace! Care flăcău nu-și dorește așa ceva! Să fi în mijlocul unui grup cu flăcăi jurați unul altuia, să-ți faci datoria fără vorbă multă, ba chiar mai mult decât datoria, căci e bine de știut că marinarii depe submarine fac mult mai mult decât li se cere. Nu este atât de simplu să rătăcești la bordul unui vas metalic și rotund și să nu simți vântul mării decât din când în când. În submarin, trebue să fii economic cu toate, chiar și cu aerul.

— Vorba e, vom fi repartizați chiar pe un submarin? îl întrebă odată Hans pe instructor.

Instructorul nu i-a răspuns mai întâi nimic. A surâs apoi și privindu-l pe Hans drept în ochi, i-a spus că nu știe nici el, deși este instructor și cunoaște flota aproape tot atât de bine ca și amiralul.

— Ce șanse ar fi totuși să ajung pe un submarin? a continuat să întrebe Hans.

— Să-ți spun ceva, bălatule, a râs atunci instructorul. Sunt de multă vreme instructor și cred că cunosc navigația ca nimeni altul. Am călătorit în jurul Capului Horn și am navigat cu pânze într'un hârdău blestemat pe Marea Galbenă în timpul unui taifun. Chiar și Dumnezeu s'ar fi apucat cu mâinile de cap dacă m'ar fi văzut. Dar nici eu, care am călătorit atâta n'am reușit să fiu luat la bordul unui submarin. Flăcăii cari sunt primiți acolo, trebue să fie de fier și oțel, iar comandantul personal trebue să fie de granit. Ai văzut vreodată pe un comandant din ăștia zâmbind.

— De bună seamă, răspunse Hans, a zâmbit ca orice alt marinar.

— Nu e așa, a spus instructorul misterios. Comandanții ăștia surâd altfel. Au o privire care străpunge ficații, chiar și ai unui marinar oțelit. Instructorul a scuipat apoi misterios și a plecat.

Pe Hans Gadegast, marinarul acela tânăr și curios care ar fi voit atât de mult să fie luat la bordul unui submarin, l-a lăsat însă locului, deși acesta nu știa cum surâd de fapt comandanții de submarine.

La urma urmei îi era egal. Hans nu renunțase la visul său, iar Kurt ar fi jurat și el pe toate cele că va isbânci. In cele din urmă a sosit și ordinul. Hans l-a primit primul. Kurt a aflat cel dintâi din gura sa, de acest lucru.

— Măi omule, spuse Hans sdrobit, gândește-te ce mi s'a întâmplat. Acuma, după ce am terminat instrucția m'a lovit o nenorocire.

— O nenorocire? Ai pierdut la loterie, sau ce ți s'a întâmplat? întrebă mirat prietenul său.

— Mai rău, scânci marinarul Gadegast, mult mai rău. Am fost repartizat la bordul unei nave de război.

— Pe un submarin? întrebă Kurt și căscă ochii.

— Ești nărod, răspunse celălalt furios.

— Atunci? se miră Kurt Lohbrink.

— Probabil pe un distrugător, spuse Gadegast. Am primit ordin să mă prezint la flotila de distrugătoare.

— Distrugătoare? Hm! Kurt se încruntă și el. E de bună seamă serviciu ușor, spuse gânditor. Drăciile acelea mititele nu te prea fac să ai multă treabă.

— Mititele! spuse batjocoritor Hans. Atât de mici nu prea sunt ele. Mă gândeam însă totdeauna, că de n'o fi să fie un submarin, să fie cel puțin o navă de luptă.

Kurt Lohbrink tăcu. Se vedea însă că-l frământă gândurile. După o clipă spuse: „Dacă ar fi să ajung și eu pe un distrugător, cred că ar fi interesant, dar n'ar fi ce mi s'ar potrivi mie!

— Să vezi, spuse celălalt. Aș vrea să-ți spun ceva.

— Nu-i chiar atât de rău. Un distrugător e ceva... ...e, o să vedem.

II

O văzu chiar. Gadegast a văzut și a simțit pe propria lui piele că serviciul pe un distrugător este cu totul altceva decât își imaginase un marinar tânăr. Deși îl dureau oasele și mușchii atunci când se trântea seara istenit pe patul său, își dădea totuși seama zi de zi, ba aș spune chiar ceas cu ceas, de ritmul comun pe care îl are viața la bordul unui distrugător german. Marinarii dela bordul unui distrugător formează o colectivitate, iar comandantul e, ca să spunem așa tatăl tuturor, îi cunoaște pe toți, știe de fiecare ce-i doare. În timp ce șeful unui munte de oțel și fier cum e o navă de război modernă cu echipaj mare, nu poate niciodată să cunoască pe fiecare în parte.

Deaceea, Hans s'a mirat mult prima dată când comandantul s'a apropiat de el în timpul unui repaus și l-a descusut.

— Te-ai născut într'un sat din apropierea digului? spuse comandantul. Și părinții mei sunt de acolo. I-a povestit apoi cum omora șobolanii pe dig, fiindcă făcuseră găuri pe care le lărgea vântul și apa. „Am sprijinit digul cu trupurile noastre", spuse surâzând comandantul.

Hans i-a povestit de bună seamă și el ce știa despre dig, cum a fost atunci când apele au ajuns până aproape de creastă, iar ei se refugiaseră în ultimul cat. Căpitanul digului își mușca buzele până la sânge, căci apa nu înceta să crească.

— Da, da ăsta-i digul, surâse comandantul.

Din clipa aceea, comandantul îi surâdea lui Hans

ori de câte ori îl întâlnea pe punte și era bine dispus. Din acea zi, Hans se gândi și el că este foarte frumos să fii marinar pe un distrugător.

Hans Gadegast primi primul concediu pentru a se duce pe uscat. Concediul este totdeauna un lucru minunat, dar la marină este și mai și. Când sosești în satul tău, iar rudele și cunoscuții constată că nu mai ești flăcăul de odinioară, ci un bărbat care poartă uniforma albastră, așa cum au purtat-o părinții și bunicii, un om care știe ce vrea și cu care se poate sta de vorbă, atunci simți cum ți se umflă pieptul de mândrie.

Întâmplarea joacă adesea cele mai cataghicoase renghiuri. Deabia coti Hans colțul spre a se duce să vadă ce fac părinții prietenului său Kurt, și spre a se interesa dacă acesta și-a terminat perioada de instrucție, când... rămase locului și vreme de câteva secunde nu-și crezu ochilor, căci pe potecă venea Kurt. S'au întâlnit la mijlocul drumului și s'au bătut pe umeri, așa cum au văzut că fac marinarii bătrâni, după care s'au dus spre dune. Kurt s'a așezat primul pe nisip.

— Da, da, te miri nu-i așa? spuse el gânditor, după o clipă. Acuma după terminarea perioadei de instrucție, am căpătat și eu concediu.

Hans îl privi încordat, lăsă drumul smocului de iarbă pe care îl avea în mână și întrebă:

— Pe ce vapor ai fost repartizat?

— De! răspunse Kurt și nici nu-l privi în ochi, ce să-ți spun, băete, m'au dat pe o vedetă-rapidă.

— Pe ce? întrebă Hans și rămase gură-cască.

— Nici mie nu-mi prea place... pe o vedetă rapidă, repetă Kurt neprivindu-și prietenul.

— Am auzit eu despre asta, spuse Hans, e vorba de drăciile alea mici cu motoare puternice, care sunt cât barcă cu motor.

— Ei, și tu! ca o barcă cu motor! își apără Kurt mîna. Nici eu nu știu, la urma urmei cum e la bordul unei asemenea vedete, dar lucru sigur este că nici nu seamănă cu un submarin.

Vedetă-rapidă! Hans Gadegast repeă cuvintele,

ca și cum nu le-ar fi priceput. — Ce Dumnezeu fac dracilе astea ?

— Ah ! Asta e o armă nouă spuse Kurt. — Au și țipari la bord și atunci când își lansează torpilele, ochesc cu întregul vas.

— Par'că ar fi avioane de bombardament în picaj, „Stuka" se minună Hans. Și acelea ochesc oarecum cu întregul aparat.

— Nu prea înțeleg cum se poate ochi în asemenea condițiuni, spuse Kurt. — Gândește-te, dacă ai vântul de țurin 2 sau 9, iar barca e complet scufundată în apă, cum mai poți ochi?

— Îmi pare rău pentru tine, spuse Hans Gadegast trist, mai ales unde știam că voiai să fi repartizat pe un submarin.

— Par'că tu n'ai fi vrut, spuse prietenul puțin supărat, și în urma urmei nici un tu nu ești decât pe un distrugător.

— Un distrugător ! Dar un distrugător e cu totul altfel de cum am crezut eu mai înainte, spuse Hans ca și cum l-ar fi înțepat cineva. În primul rând este vorba de un vapor de război adevărat, cu toate șmecherile lui și nu de o barcă cu motor. Și apoi mai trebue să-ți spun cinstit că n'aș mai vrea să fiu mutat depe unitatea mea. Camarazii sunt băeți buni, iar comandantul e un băiat de zahăr.

— Spuneai mai înainte..., încercă ezitând Kurt.

— Mai înainte, păi de unde ai fi voit să știu toate ! După câtăva vreme, Kurt Lohbrink își începu serviciul pe una din acele mici îmbarcațiuni despre care se auziseră multe, dar care nu prea fuseseră văzute. Inițiații știau că este vorba de o nouă armă a marinei de război, în care se puneau multe speranțe, căci dacă semnele timpului nu erau toate înșelătoare, vremea cetăților acestora de fier și oțel, devenise mai acut.
Odată cu întărirea și repiditatea aviației, pericolul pentru munții aceștia de fier și oțel, devenise mai acut.

În schimb însă, o asemenea îmbarcațiune sveltă e ușor maniabilă, înzestrată cu cea mai îngrozitoare armă a tehnicei războiului naval, cu torpile sau „țipari". Așa cum le numesc specialiștii, urma să aibe persp

considerabile într'un război naval modern. Dacă o asemenea îmbarcațiune, având mașini puternice, putea să realizeze viteze mari, atunci hotărât că avea să facă onoare numelui pe care îl purta. Nu avea să fie numai rapidă, ci avea să și distrugă repid inamicul.

La drept vorbind, gândi Kurt, vasul este într'adevăr foarte mic. Privindu-și însă camarazii, își dădu imediat seama că sunt băeți de tresbă. Comandantul părea să fie cam sever. Era încă foarte tânăr, poate numai cu vreo doi-trei ani mai în vârstă decât Kurt și era locotenent. Află însă imediat din gura camarazilor săi că era un marinar desăvârșit.

A doua zi dimineața, echipajul se prezentă la raport. Locotenentul ținu un discurs, care se compunea la drept vorbind numai din trei propoziții:

— Pe nava noastră suntem o frăție de conjurați. Pe mare, nu ne poate ajuta nimeni, dacă nu ne ajutăm singuri. La noi este aproape ca pe un submarin: Toți pentru unul și unul pentru toți. Dacă ne vom face în felul acesta datoria, atunci vom avea succes. M'ați înțeles?

Îl înțeleseserăm cu toții. Locotenentul îi fusese pe plac lui Kurt. Un om care vorbea în felul acesta, atât de scurt și de concis și totuși atât de călduros, își cunoștea datoria. Te puteai bizui pe el la nevoe.

Împrejurările serioase aveau să se ivească curând, căci cei depe vedetele-rapide își dădeau seama că vor porni curând spre inamic.

Englezii înebuniseră între timp și declaraseră război Germaniei. Socoteau că-și pot permite acest lucru, uitând însă că principalul lucru nu erau monștrii de oțel cari străbat mările, ci oamenii cari **ședeau** la tunuri.

Vedetele-rapide esiseră de câteva ori în larg, mai înainte ca severa iarnă 1939/40 să fi așternut o armură de ghiață în jurul coastei germane. Kurt era entuziasmat.

Nu-și imaginase că o îmbarcațiune atât de mică poate fi atât de puternică. Nu navigau, ci sburau peste ape. Motoarele de mii de cai putere mânau vasul cu bice de foc.

Dealtfel, lucrul acesta era cel mai important. Misiunile care urmau să fie încredințate vedetelor, erau strict tate. Se bizuiau în primul rând pe repeziciunea lor.

Viteza bine întrebuințată poate deveni o armă periculoasă. Și pentru acest fapt nu garanta numai tânărul și energicul comandant, ci toți acei cari trăiau clipă cu clipă strâns legați de nava lor, ca și cum n'ar fi fost nici odată altceva decât marinari pe vedete-rapide.

Până una-alta, nu făcuseră exercițiii decât singuri. Curând însă, comandantul îi anunță că vor trebui să-și arate destoinicia în cadrul unor mari exerciții.

III

Kurt era curios, cum aveau să fie aceste exerciții? Bineînțeles că vor avea de cât un atac. Straşnic ar fi fost dacă aveau să atace în cadrul exercițiului flotila de distrugătoare din care făcea parte și unitatea prietenului său, Hans Gadegast. Ce mai ochi ar face acesta!

Kurt se supărase deabinelea din pricina ultimei scrisori pe care o primise din partea lui Hans.

„Nici nu există ceva mai frumos decât un distrugător scria acesta. Nici nu-ți imaginezi ce putere de luptă are o asemenea navă. Imi pare rău pentru tine că trebue să stai într'un ceaun, dar nu te amări, chiar dacă n'o să puteți intra în luptă. Nu-i vina ta."

Kurt își mușcă buzele. Să nu intre în luptă? Asta ar fi frumos. In cazul acesta, ce rost aveau toate exercițiile și mai ales pentru ce să aibe „țipari" la bord? Ca să prindă scrumbii?

„Nici n'ai idee de ce este în stare o vedetă-rapidă, îi răspunse el în aceeaș zi lui Kurt. Nici cu zece cai nu m'ai mai putea convinge să-mi schimb serviciul și drept să-ți spun, nu mai pot de toată flotila voastră de distrugătoare. Acolo pe distrugător, stați toți împreună ca albinele, în timp ce noi nu suntem decât 18 oameni, dar toți clasa întâia. Și trebue să ne bizuim unul pe altul cu ochii închiși, altfel nu merge treaba. Dacă îți trece prin minte că nu vom intra în luptă, atunci te înși. Cred chiar că vom interveni mai repede decât oriș, deîndată ce se va îndrepta vremea și va dispare ța.

Prin urmare, acestea erau scrisorile pe care și le tri-

meteau cei doi. Fiecare își apăra punctul de vedere și nici unul nu lăsa să i se vorbească de rău unitatea. Așa e totdeauna. Soldatul își iubește arma pe care a fost instruit.

Infine sosi și ziua cea mare. Comandantul vedetei rapide din echipajul căreia făcea parte și Kurt, nu-și mai găsea locul de câteva zile. Părea că așteaptă ordine. Era mai încruntat decât deobiceiu și nu mai zâmbea. Gândurile îl sburau aiurea.

In aceeaș seară, adună echipajul și le spuse:

— A sosit momentul. Pornim la luptă. Vom ieși în larg încă în cursul nopții. Misiunea o voiu afla-o deabea când vom fi în larg. Vedeți să meargă totul bine, băeți.

Nu le spusese niciodată băeți. Cuvântul acesta suna în gura lui, atât de strașnic și de la sine înțeles, încât, în clipa aceea, ar fi intrat în foc pentru el și s'ar fi lăsat pârjoliți de toți diavolii.

Porniră încă în cursul acelei nopți. Imbarcațiunile dispăreau în secret, tăcute și nesimțite, dela locurile de lângă cheiu. O atmosferă fantomatică plutea peste ape, iar vedetele nu puteau fi văzute în mijlocul ceții din cauza culorii lor cenușii.

Obrajii lui Kurt ardeau. Era emoționat. In zori, văzură pe dreapta și pe stânga camarazi în alte vedete rapide. Priveau și ei drept înainte, căutând să străpungă cenușiul turbure ca să descopere ceva. Kurt văzu deodată apărând din ceață niște monștri cenușii și majestuoși. Erau vase de război. Crucișetoare grele germane. O flotilă.

In jur, întocmai unor fideli câini ciobănești, patrulau distrugătoarele, având misiunea să ferească cetățile plutitoare de orice atac.

Vedetele rapide întrecură repede flota. Urmau să patruleze în recunoaștere spre nord. Vedeta la bordul căreea se afla Kurt, trecu aproape de un distrugător. Nu prea avea timp să caște ochii, totuși Kurt își dădu seama că nu este vorba de nava la bordul căreea se afla Hans. Ar fi fost frumos.

Ceața se ridica încetul cu încetul. Din spre sud-est se auzi un vuet surd.

— Tunurile, spuse cineva. Primele salve făceau

sune întinderile mării. Probabil că erau trase departe în fața coastei norvegiene.

Vedetele își înfigeau prora în valuri... Salvă urmă după salvă.

— Submarin... periscopul drept înainte.... se auzi glasul observatorului. Porniră cu mare viteză spre ținta nevăzută, care trebuia să se fi aflat undeva prin apropiere. Periscopul fusese coborît. Primele bombe de apă explodară în adânc. Vedeta rapidă încrucișa în zigzag întocmai unei insecte periculoase, lansând bombele una după alta.

— Pată de ulei, drept înainte, strigă cineva. Într'adevăr, la suprafață soseau bășici de aer, iar o uriașă pată de ulei calma valurile înfuriate.

— Englezul ăsta nu-și va mai băga nasul în treburile noastre.

— Englezii n'aveau decât să nu provoace, răsunse un altul, arătând în direcția de unde veneau bubuiturile tunurilor. Acuma se trăgea spre nord-est. Își va arde degetele în focul pe care l-a întins.

Vedeta porni cu viteză ametitoare mai departe spre a-și îndeplini misiunea. Încrucișară pe spațiul stabilit, privind țintă, doar, doar vor vedea o urmă din flota engleză.

— Ai mai pomenit așa ceva? spuse Crischan sculpând disprețuitor peste bord. Stăm zici la pândă și nu se vede nici o coadă de pește. Ne vom înapoia fără să fi scufundat un singur englez.

Comandantul nu vorbea. Asculta cu încordare bubuitul tunurilor care se depărta dispărând la un moment dat cu totul. În are se auzi atunci un vuet ciudat. Tăcură cu toții capul pe spate, iar artileriștii antiaerieni aveau palpitații de emoție. Dar și speranța aceasta pieri, ca atâtea altele în dimineața plumburie. Erau sburători germani, în număr mare, distrugătoare și bombardiere în picaj care se îndreptau spre nord, undeva spre apropierea coastei norvegiene, spre a tăia drumul englezilor. Priviră cu dragoste în urma lor.

Navele morții își vedeau de drum, ca și cum n'ar fi avut nimic să le stea în cale.

Semnalul îl smulse pe Kurt din visările

saie. Într'o secundă se aflau cu toţii la posturi. Tunul antiaerian îşi trăgea salvele împotriva celor trei „Spitfire" cari încercau să atace dela joasă înălţime nava germană.

Nu încercară prea multă vreme. Unul dintre ele începu să se legene în mod suspect şi erau gata să strige „Hurra", dar cei trei făcură o curbă, chiar şi cel lovit şi dispărură spre vest, de unde veniseră.

— N'avem noroc, mărăi şeful de echipaj, privind mustrător pe comandant.

Acesta auzi cuvintele, dar zâmbi numai. Zâmbi cu adevărat.

— Nu fi aşa amarnic, spuse el. La urma urmei, n'am ieşit în larg ca să vânăm aeroplane. N'avea grije, căci vom avea de luptat. Ducă nu astăzi, altă dată.

Nu aveau încotro. Îşi îndeplinără misiunea şi fără să mai fi văzut vreo pasăre, adică nici măcar o unitate britanică, mândri de a fi scufundat un submarin, reintrară în portul de bază.

Ar fi fost totuşi foarte frumos, ca în afara submarinului, să mai se fi putut lăuda cu ceva. Cu siguranţă că Hans Gadegast ar fi căscat atunci ochii, auzind de isprăvile vedetelor rapide, gândi Kurt Lohbrink.

IV

După câteva zile primiră o nouă misiune. Sburau din nou peste talazurile întunecate. Le eşiră atunci în cale mai multe avioane britanice care veneau din Norvegia. Sburau în dezordine, încât îţi dădeai imediat seama că se întâmplase ceva. Englezii fugeau. Probabil că escadrilele şi tunurile antiaeriene germane le administraseră o învăţătură de minte, încât le trecuse pofta să mai bombardeze oraşe norvegiene.

De îndată ce văzură mica îmbarcaţiune germană, vreo câţiva se pregătiră să obţie măcar în ultimul moment un succes modest. Comandantul manevră în aşa fel vedeta, încât nu primi nici o lovitură. Tunul antiaerian trăgea cu vitejie împotriva pericu'oaselor păsări. Ici, colo, pretutindeni cădeau bombe în apă. Vedeta se plecă de vreo câteva ori atât de tare pe o parte, încât credeau cu toţii că se va scufunda. Se redresa însă ascultătoare, iar motoarele îşi făceau datoria.

Căzu o nouă bombă. De data aceasta era în imediata apropiere a tribordului. Presiunea aerului îi trânti la pământ, iar nava gemu din toate încheeturile. Vedeta se redresă şi de data aceasta ca şi cum nu s'ar fi întâmplat nimic, deşi aveau cu toţii senzaţia...

Măreţia aviaţiei britanice a fost însă de scurtă durată. In depărtare apărură cu vuet bubuitor escadrile de distrugătoare germane, iar mândra flotă aeriană britanică alese partea mai puţin riscantă a vitejiei şi o luă vioară. Mica navă germană scăpă cu faţa curată.

Locotenentul oftă: „Slavă Domnului" spuse el, o duzină de avioane engleze ar fi putut să vie de hac coajei

noastre de nucă, dacă distracția ar mai fi ținut câtăva vreme.

Din păcate, lucrurile luară o întorsătură la care nu se așteptau. Motorul nu mai funcționa cum trebuia. Din cauza presiunii extraordinare provocată de ultima bombă căzută la tribord, vedeta pătise ceva. Nu mai răspundea comenzilor. Încercară tot ce omenește a fost posibil, dar spărtura de sub apă creștea.

— Nu e plăcut să debuteți aici, gândi comandantul privind marea care era din ce în ce mai agitată sub biciuirea vântului. Dădu ordin ca oamenii să-și pue centurile de salvare. Nu mai puteau rezista multă vreme.

Lui Kurt i se părea că visează. Nu era cu putință. Să și părăsească nava aici? Să n'o mai revadă?

Blestemați! Oamenii mării nu prea sunt sentimentali atunci când au 18 ani și au crescut pe dig, dar tânărul marinar strânse din dinți și agăță pumnul cu furie neputincioasă. Îl amenința pe acela cari fugiseră rușinos din fața escadrilelor germane. Doisprezece împotriva unuia singur. A fost o luptă inegală.

La orizont apărură nori de fum. Le sosea ajutor, iar distrugătoare germane care goneau cu plină viteză se apropiau. Comandantul părăsi ultimul micuța și vitezza navă. Era foarte palid...

Când se aflară în cele din urmă în siguranță la bordul distrugătorului, Kurt, care era ud leoarcă văzu cât de curioasă e viața.

Recunoscu printre marinari pe Hans.

— Hei, râse Hans, vizitându-l pe prietenul său, în cazarma echipajului. Ați face mai bine să nu vă mai depărtați de țărm.

Ironia nu era spusă cu răutate. Nu este însă bine să te ții de șoalde cu marinarii cari își iubesc arma ca viața. Kurt încruntă numai sprâncenele și nu răspunse.

— Pot spune că ați avut noroc, continuă Hans.

— Poate, răspunse Kurt.

— Poate, îl îngână sărăit Hans. Ascultă-mă băete, dacă n'ar fi fost distrugătorul nostru, te-ai fi dus la fund ca un butoi găurit.

— Ar fi putut să ne vie în ajutor un vas de război mărăi Kurt și-și întoarse privirile.

— Mai de grabă un dirijabil, răspunse Hans dând din umeri. Ascultă-mă pe mine, bărcile cu motor n'au ce căuta aici.

— Să-ți ții gura! Kurt sări ca o panteră și rămase fierbând de furie drept în fața lui Hans.

— Hei! se auzi atunci un glas binevoitor. Ce urîști așa? Ce s'a întâmplat?

În fața lor se afla un bătrân timonier, care îi privea cu ochii săi limpezi, vicleni și veseli.

— A insultat vedetele-rapide, spuse furios Kurt, și asta numai ca să mă supere pe mine. În loc să spue „vedete-rapide", spune „bărci cu motor" și nu dau voe.

— Deci îl necăjești?

— Nici nu-mi trece prin minte, răspunse Hans dând din umeri. Ce-i pot face dacă se supără? Vedetele-rapide nu sunt nave de război și basta!

— Nu e așa! Vedetele-rapide sunt vase de război, răspunse liniștit și apăsat timonierul.

— N'au făcut până acum nici o isprăvă, spuse Hans.

— Mai ține-ți fleanca, îl întrerupse bătrânul. Vedetele-rapide sunt o armă nouă, băete și ascultă-mă pe mine că vom mai auzi vorbindu-se despre ele. Nu mai tot turui atâta.

— Nici n'am avut ocazie încă, spuse Kurt și-l privi furios pe Hans.

— Prea sunt mici, surâse acesta ironic.

— Mic, mare, asta n'are nici o importanță, spuse timonierul. Eu am servit mai înainte pe un puitor de mine, care nu era mai mare decât o vedetă-rapidă. În timpuri bune, vaporul folosea la pescuitul scrumbiilor. Îmbarcațiunea noastră făcea parte dintr'o escadrilă specială a marinei de război. Primiserăm ordinul să punem un câmp de mine în Golful German. Nu a trecut mult și de noi se apropie un cargobot. Minele ne-au fost date la bord în cursul nopții. Poveri de tone erau ridicate cu elevatoarele și depuse pe șinele aflate la bordul [illegible] torului de mine. După o vreme, periculoasele proiec[illegible]e aflau toate la babord. De acolo aveam să le lan[illegible] mare. Operația se repetă și la tribord.

[illegible]ua zi în zori, eșirăm în larg. Ap[illegible]oape că n'aveam [illegible]e mișcăm pe punte. Alte vase de război ne pro-

legulau, în timp ce ne îndreptam spre locul prescris. Aparate de vânătoare sburau necontenit deasupra noastră, în timp ce vase de recunoaștere stăteau de pază ca să nu se ivească cumva dușmanul. Pe **toate** bordurile se dase alarma. Fiecare om era la postul de luptă.

— Dar dacă se iveau bombardiere engleze? întrebă Kurt.

— Nu fi prost. N'ai auzit ce ți-am spus de avioanele noastre?

Prin urmare, în cursul după mesii am încărcat minele și le-am pregătit de lansare. Bine înțeles că înainte de toate, am mai pictat vreo câteva...

— Pictat...? Spuse Kurt uimit.

— Chiar așa. Pe una din ele, am scris spre exemplu:

„Țiparul spuse minei: Zău,
ce nu poți tu, pot face eu!"

Probabil că știți că torpiloarelor li se mai spune și „țipari". Pe altă mină am scris: „**Cu tine îmi place să mă avânt spre cer!**".

După apusul soarelui, răsari o lună pe care o socotirăm cu toții superficială în acea noapte. Ca să ne facă pe plac se acoperi cu nouri.

Starea de alarmă fu menținută pe toate vasele. Ofițerii mai controlară odată dispozitivul apoi se auzi:

— Atenție!

Mersul navelor e încetinit. Minele sar plescăind în apă, la comenzi precise.

— Dar dacă se întâmplă ca o mină..., întrerupse Kurt.

— Știu la ce te gândești, râse timonierul. Păi tocmai asta este, că nu trebue să se întâmple. Toată lumea trebue să fie foarte atentă și-i vai de acela căruia îi cade o mină pe picior. Își poate împacheta oasele și să plece. Crede-mă! Iacă așa, puițoarele de mine n'au fost la început vase de război și cu toate acestea, astăzi au atât de mare însemnătate. La fel e și cu vedetele-rapide. Până acuma, n'au arătat ce pot și probabil nu din pricina lor, ci pentrucă nu au cu cine să se măsoare. Să-l lași pe băiat în pace, îi mai spuse timonierul lui Hans, amenințându-l cu pumnul.

Hans preferă să dispară râzând răutăcios şi se vedea bine că nu este convins.

Distrugătorul debarcă echipajul salvat. In cele din urmă sosi şi ziua mult aşteptată. Vedetele-rapide de care aparţinea şi nava lui Kurt, primiră ordin să pornească în recunoaştere în sectorul nordic al Mării Nordului.

Spre seară, se lăsă o ceaţă uşoară. Cu toate acestea vizibilitatea era bună. Vedetele se îndreptau cu mare viteză peste apele, care păreau să fi fost curăţate de navele duşmane. Comandanţii micelor vapoare blestemau. Probabil că nici din atacul acesta n'avea să iasă nimic.

Cu puţin înainte de ora 21 — mai era încă lumină, iar apusul încingea ca jarul orizontul estic — prima navă observă o umbră masivă spre nord-nord-vest. Mai înainte ca cei depe vedete să-şi fi dat seama, se aflau atât de aproape de adversar încât aceste începu să tragă asupra lor.

Distrugătorul inamic, cu siguranţă un englez, împroşca focul pe toate ţevile. Vedetele-rapide nu erau însă zadarnic atât de maniabile. Incepură să navige în zigzag, mascându-se cu ceaţa artificială. Sub protecţia ceţei eşiră din raza de foc a distrugătorului.

Cu puţin înainte de ora 23, apărură alte cinci vase de război duşmane. Echipagiile vedetelor erau cuprinse par'că de friguri. Ar fi voit să înceapă lupta, dar comandanţii îşi stăpâneau nervii. Îşi dădeau ordinele cu calm, ca şi cum navele s'ar fi aflat numai în manevră. La bordul vedetei lui Kurt oamenii aflaţi sub punte îşi zâmbeau auzind că s'au ivit forţe inamice superioare. Aveau încredere în „bătrânul" lor tânăr comandant. E drept că vedeta fusese înconjurată. Deşi ora era târzie, lumina era supărătoare. Comandantul ar fi dorit ceva mai multă întunecime, căci o singură vedetă germană în luptă cu vreo 12 distrugătoare britanice, era totuşi puţin prea mult. Intunecimea coborî în cele din urmă.

Locotenentul ordonă ca vedeta să se ţie după primul [illegible] de distrugătoare, menţinând contactul. Fosforescenţa mării se accentua în fiecare clipă, astfel încât oamenii dela bordul distrugătoarelor, puteau recunoaşte vedetei, dacă ar fi avut ochi buni.

In clipa aceea, distrugătorul britanic semnalizã și ceru vedetei indicele de recunoaștere.

Comandantul vedetei nici nu clipi măcar. Hotărârea lui era luată.

Cei cari îl cunoșteau, își puteau da seama, că lupta avea să înceapă.

După câteva secunde, vedeta venea pieziș spre distrugător. Țiparii isbucniră din țevi. Toți priveau încordați cronometrele. O explozie formidabilă lămuri situația. Prima torpilă lovise adversarul sub punte. O flacără formidabilă isbucni în noapte, învăluind pentru o clipă întreaga navă în lumină. După mai puțin de o secundă se auzi a doua explozie. Cealaltă torpilă nimerise în dreptul coșului. Isbucni o flacără și mai mare și un nor imens de fum se ridică spre cerul întunecat. O lumină vagă se văzu la jumătatea navei inamice, care se rupse pe neașteptate în două.

Acuma nu mai putea fi vorba de seriozitate și logică. Comandant și echipaj erau entuziasmați.

— Măi băete, măi, l-ai văzut pe Chamberlain? spuse unul din marinari proptindu-și mâna pe umărul unui camarad, ai cărui genunchi se îndoiră sub greutatea loviturii.

Toți optsprezece fuseseră cuprinși de un delir de bucurie. Comanda precisă a comandantului, îi readuse în fire: „Lansați ceața artificială!"

In jurul vedetei se ridică perdeaua de ceață, care trebuia s'o apere de atacurile inamice. Inaintau prudent căci în jurul lor se auzeau sirenele de alarmă ale celorlalte distrugătoare.

Când vedeta rapidă eși din ceața artificială, oamenii constatară că se lăsase ceață adevărată, atât de deasă, încât nu se vedea de cât până la 50 de metri.

Târziu noaptea se realăturară grosului unităților germane.

Pentru prima dată în istoria războaelor navale, o v deta-rapida germana scufundase un distrugator d' nic, care era cu atât mai mare.

V

Când au sosit la țărm, toată lumea voia să știe ce s'a întâmplat.

Pentru Kurt Lohbrink a rămas și astăzi un mister, cum au aflat oamenii de această întâmplare. Toți îl felicitau.

Înainte de a pleca din nou la vânătoare Kurt avu o mare satisfacție. Se întâlni cu Hans, iar acesta se făcu roșu ca racul când își văzu prietenul.

— Ei, ce s'aude cu halba de împăcare? spuse Kurt.

— De acord, spuse acesta încântat și strânse mâna prietenului său.

M'ai convins, băete. Nimeni depe navă noastră n'ar fi crezut că ați putea fi periculoși pentru un distrugător.

— Stai tu numai, râse Kurt. Sunt ferm convins că o să fie și mai frumos. În orice caz, nu va fi asta singura noastră ispravă.

— Așa ceva n'a mai existat, se minună Hans. Camarazii mei mai bătrâni au clătinat și ei gânditori capul, când au auzit de succesul vostru.

— Războiul ăsta e altfel decât celelal e, spuse gânditor Kurt.

Ce ar fi spus părinții noștri auzind că un bombardier în picaj poate scufunda cu o bombă bine țintită o navă de luptă?

— Și o vedetă rapidă, un distrugător. E formidabil! Cum Dumnezeu ați îndrăsnit măcar să vă apropiați de vinicul cela?

— Dreptu-i că păream un șoarece pe lângă el, dar nu ăresa asta!

— Ține ce a mai fost, Hans?

— Noi am escortat transporturi. Din păcate n'am fost la Narvik cu flotila de distrugătoare. Trebue să fi fost grozav, băete. O parte din echipagii au luptat alături de vânătorii de munte, pe uscat. Mi-ar fi plăcut să fiu și eu acolo. Ah! Bine că-mi amintesc. Am făcut o captură strașnică. Ne aflam în port, dar știam că vom porni în cursul nopții. Nava-comandant ridică ancora, iar noi ne înșiram în urma ei, probabil cum faceți și voi uneori.

— La noi e altfel, zâmbi Kurt.

— Ne aflam prin urmare, înșirați ca gâștele prin largul mări și eram complet camuflați. Tunurile stăteau gata să intre în acțiune. Străbăturăm cu mare viteză Marea Nordului care era pustie ca o cadă.

Ofițerul artilerist care se afla cu statul său major la postul de observație, strigă pe neașteptate:

„Vapor la babord!"

N'a trecut mult și o ghiulea se propți în fața prorei necunoscutului, care nu voia să oprească. Ba mai mult, idiotul acela de căpitan de comerț, trase și el în noi. Ai mai pomenit așa ceva? Avea la pupă un tun vechi de al lui Churchill, cu care voia să ne impresioneze.

Focul următor fu plasat la jumătate metru peste linia de plutire, găurindu-i pântecul. Ne temeam că va lua foc și atunci nu s'ar mai fi ales nimic de ea. Efectul a fost însă cu totul altul. Indivizii de dincolo, săriră în bărci, ca și cum ar fi fost mânați din urmă de furtună. Se depărtară repede de vas și dinspre partea mea, i-așI fi lăsat în voia lor. Comandantul nostru a fost însă atât de treabă ca să-i ia la bord, deși banditii ăștia n'o meritau.

— Ce erau? întrebă Kurt.

— Bineînțeles că englezi, răspunse prietenul său. Și aveau o încărcătură de unt pentru insula lor de pirați. Ghiulcaua noastră căzuse tocmai în mijlocul magaziei. Să fi văzut ce a fost acolo! Dumnezeule! La bordul vaporului fu trimis un echipaj de pradă și eu mă aflam printre oameni. Comandantul mă alesese în mod special.

— Strașnic, spuse Kurt. Cum s'a întâmplat însă?

— Ah! zâmbi Hans Gadegast, puțin stingherit, a

cut în aceleași locuri cu mine. Suntem, ca să spun așa, concetățeni... Ne-am urcat prin urmare pe vaporul acela și am cotrobăit în toate ascunzișurile, pentrucă bănuiam că englezii au lăsat ceva mașini infernale pe acolo. N'am găsit însă nimic, adică la drept vorbind, n'am găsit mașini infernale. Cotrobăind însă prin magazii, ce crezi că am găsit: doi Chinezi, doi Chinezi adevărați cari spălau rufe'e la bord ca să și plătească biletul. Veneau de departe și voiau să plece și mai departe. La început m'am speriat. Pe urmă însă, mi-am venit în fire. Au trebuit să muncească și ei ca să putem aduce nava de 5000 de tone în port german. Cât despre vinul care se afla în jur, te asigur că am gustat din el.

— Capturi, n'am făcut încă, spuse Kurt. Cred însă, că vedetele noastre rapide, vor avea curând destulă treabă de făcut.

VI

Avu dreptate.

Când armata germană se puse în mișcare, spre a preveni incursiunea dușmană în ținutul Ruhr, se dădu alarma și pentru vedetele rapide. Lucrul n'a fost de fapt necesar, căci echipaj, ca și comandant se aflau în alarmă.

Vedeta-rapidă pe care se afla Kurt Lohbrink, primi o misiune specială. Le străluceau ochii, atunci când le fu comunicată de comandant. Trebuiau să pătrundă într'un port olandez și să împiedice fuga vapoarelor de comerț. Aceasta era porunca. Nu li se comunicase dacă în port se aflau forțe navale dușmane și nici câte erau. Dar ce interesa! Pentru vedetele-rapide există o singură parolă: La luptă!

De data aceasta, aveau o treabă care eșea din comun. In zorii zilei porniră. Vedetele au navigat întâi împreună, după care, fiecare își luă calea sa. Se lumina. Ceața se lăsă pe întinderile apei. Comandantul, cu binoclul la ochi, încerca zadarnic să străpungă negura.

Deodată, apăru întocmai unei fantome fioroase, un vapor uriaș care era cât pe ce să-i ciocnească.

Cel puțin 6000 de tone, comentă cineva care se pricepea.

Locotenentul ceru navei care plutea fără pavilion, să se legitimeze. Nu se dădu nici un răspuns. Vedeta apropie mereu mai mult și fu acoperită pe neașteptate cu o grindină de gloanțe de mitralieră.

Văzură atunci pe punte englezi cari fugeau din cala, de teama trupelor germane. Chiar și civilii în-

să tragă cu tot felul de arme asupra vedetelor rapide. Nu dură însă mult. Vedeta făcu o curbă mare și elegantă și apoi veni cu viteză spre nava de transport care o împroșca cu foc.

Comandantul apăsă pe faimosul său buton. Vreme de mai puțin de o secundă se auzi vâjâitul elicei torpilei care căzu apoi în apă, îndreptându-se spre vapor.

In timp ce gloanțele le șuierau pe la urechi, stăteau în așteptare. Comandantul dădu ordin să se lanseze ceața artificială, căci de pretutindeni apăreau siluetele vapoarelor de toate mărimile și nu încăpea îndoială că fuseseră chemate în ajutor și avicane.

In clipa aceea se auzi explozia, o bubuitură care dă palpitații oricărui marinar depe submarine sau vedete, înfine, acelor cari au de afăcut cu periculoșii țipari. Torpila își nimerise ținta. O flacără uriașă isbucni, iar nori negri și grei se înălțară spre cer.

— Aha, surâse comandantul, au și muniții. Numai așa putea fi explicată flacăra.

Cei 18 strigară încăodată „Hura", după care schimbară cursul, trebuind să fie la ora fixată în punctul convenit.

Dela distanță mare, văzură portul care era lipsit de viață. Focul artilerici se auzea din depărtare, o dovadă pentru înaintarea rapidă a trupelor germane.

Incet, gata să deschidă focul, vedeta se apropiă de intrarea portului. Cheiurile și bazinurile erau ca moarte. Nu departe se vedeau nori de fum. Ardea ceva. Era poate păcură sau urma unui atac al bombardierelor în picaj.

La țărm nu se vedea nici un om, dar asta ce mai era? O santinelă... Erau soldați, soldați olandezi... să fi fost 10 oameni. Vedeta se apropiă. Soldații își puseseră armele în piramidă și nu observaseră nava. Deodată, unul dintre ei sări în picioare și agită mâinile. Se apropiară malul apei, gesticulau și strigau cuvinte de neînțeles.

— Mă omule, ce Dumnezeu vor ăștia, că eu nu înțeleg nici o iotă, spuse șeful de echipagiu.

Și toată lumea depe vedetă se înarmă însă cu pistoale-carabine, soldații olandezi se apropiară. Piramidele se mai aflau încă neatinse pe mal.

— Bine că aţi venit domnilor englezi, strigă unul dintre ei. V'aţi fi putut grăbi căci germanii se află deja la Rotterdam.

La Rotterdam. Inima oamenilor dela bordul vedetei începu să bată mai repede. Era admirabil. Era mai temerar decât ar fi visat vreodată.

Trebuiau însă să rezolve repede chestiunea cu soldaţii olandezi.

— Mâinile sus! ordonă comandantul, iar oamenii ascultară uimiţi.

— Cum nu sunteţi...? întrebă unul timid.

— Nu băeţele! răspunse Grischan, nu suntem. Nu suntem incendiatorii dejpe insula piraţilor. Suntem aliaţi: germanii!

Marinarii dejpe vedetă nu mai văzură niciodată feţe atât de prostite. E drept că vreo câţiva dintre ei priveau îndureraţi spre arme, dar nu făcură nici o mişcare, căci se citea pe feţele marinarilor germani, că nu ar înţelege o asemenea glumă.

După ce au ridicat armele, vedeta porni mai departe dealungul instalaţiilor portului. Nu se vedea încă nici o mişcare. Soarele lumina o imagine nemaipomenită. Portul părea mort. Ici şi colo se mai vedeau câteva cargoboturi care erau încărcate în grabă mare.

— Staţi voi, gândi comandantul, vă asigur eu că nu veţi pleca cu uşurinţă. Făcu un ocol cu vedeta. Şantierele erau pustii, ca şi cum lucrătorii ar fi murit toţi de ciumă. Era linişte adâncă ca într'un cimitir...

Unul din cargoboturi se puse atunci în mişcare spre larg. Motoarele porniră. Vedeta i se aşeză în drum. Ce se întâmpla însă? Vaporul nici nu voi să ia în seamă mica îmbarcaţiune. Câţiva marinari se plecau peste balustrada punţii sculpând în apă, ca şi cum ar fi fost vorba de o muscă ce încerca să stea în calea unui elefant. Comandantul surâdea. „Lăsaţi-l", spunea el când auzi înjurăturile oamenilor săi, „mai avem tot timpul".

După trei minute sosi momentul aşteptat. Vaporul trecea tocmai prin locul cel mai îngust al portului, când fu lovit de forfiia vedetei. Se auziră strigăte şi sgomote, oamenii alergau pe punte încoace şi încolo ca şi cum ar fi văzut o stafie. Vaporul se scufundă în câteva minute.

Cum însă ! Închidea drumul în port în așa fel, încât nu mai rămânea liberă decât o trecere foarte îngustă, ușor de supraveghiat. Vai de vasul de război britanic care ar fi îndrăznit să încerce să pătrundă în port.

Vedeta nu era însă stingherită de noua situație, căci putea ocoli cu ușurință vasul scufundat.

Când se auzi formidabila explozie a torpilei, cheiurile și magaziile care păreau părăsite, prinseră deodată viață. De pretutindeni se iveau oameni, cari alergau în toate direcțiile, căci nu se mai simțeau în siguranță în ascunzișurile lor. Din depărtare se auzea tot mai apropiat bubuitul tunurilor. În partea orașului unde se aflau probabil fortificațiile, bombardierele în picaj se lansau aruncându-și distrugătoarele bombe. Bombardamentul putea fi urmărit cu ușurință. Și pe deasupra, aci în mijlocul portului pătrunsese o îmbarcațiune mică dar îndrăzneață, care amenința cu pumnul ei de oțel pe oricine ar fi îndrăznit să nu-i fie pe plac. Asta era prea din cale afară, mai ales că oindezii se credeau protejați de forțele britanice.

Oamenii veneau în număr mereu mai mare pe cheiu, privind intrigați mica navă care făcuse însă dovada unei forțe atât de impresionante. Se vedeau pe fețele tuturor că nu au intenții rele, căci încercau să se facă înțeleși prin semne. Cu puțină atenție, marinarii putură să înțeleagă chiar și câteva cuvinte din olandeza atât de înrudită limbei germane. Câteva fete aruncară pomme la bord, dar comandantul interzise oamenilor săi să primească orice dar.

— Suntem în țară dușmană, spuse el, și deși poporul nu este vinovat de faptele guvernului său criminal, totuși rămâne dușman.

Radiotelegrafistul sosi atunci cu o radiogramă :

— Pentru domnul comandant, spuse el luând poziție.

Comandantul citi radiograma și ordonă grabnic : „Dați drumul motoarelor !". Privi apoi în jur și indică o direcție. Erau marele rezervoare de păcură care se ridicau în apropierea malului.

Iată-i, strigă atunci Crischan, iată-i că vin !

Nava lui Kurt se opri o clipă, Scăci la intrarea portului o seamă de vedete argintii. Simți însă o ușu-

rare când văzu că este vorba de îmbarcațiuni germane. Vedeta lui Kurt străbătu cu viteză bazinul portului și acostă la debarcader.

— Voi doi veți sta de pază la rezervoare, spuse comandantul lui Kurt și lui Crischan. Vedeta va ancora de partea cealaltă.

Înrmați cu carabine și grenade, cei doi coborîră la țărm. Vedeta se depărtă în grabă spre a debarca marinari și în alte puncte. Marinarii văzură la un moment dat niște indivizi carî încercau să se depărteze de ei în goană.

— Ce stai! strigă Crischan, Trage! Trage odată!

Vreo trei sau patru indivizi îmbrăcați într'o uniformă carecare de culoare cenușie, se strecurau grabnic în umbra rezervoarelor, încercând să străbată spațiul liber. Din atitudinea lor se vedea că nu au conștiința curată. Se îndreptau acuma spre rezervoarele de benzină, cărând în mâini tot felul de instrumente curioase.

Crischan trase dar nu nimeri. Mai trase odată, dar cu acelaș rezultat. În schimb indivizii ceia se grăbeau acuma. Mai aveau încă vreo douăzecî de metri și ar fi ajuns la primul rezervor de benzină și atunci n'ar mai fi putut fi ochiți de cei doi soldați germani. Mai înainte ca aceștia să mai fi putut interveni, și-ar fi putut aduce la îndeplinire sinistra misiune.

Kurt duse carabina la umăr. Era liniștit. Fusese totdeauna un ochitor de elită. Trebuia să se stăpânească și atâta tot...

Arma bubui, iar ecoul se răsfrânse de nenumărate ori. Ucul dintre indivizii cari se aflau în frunte făcu un salt caraghios, ca un epure, și se prăbuși la pământ. Kurt trase a doua oară.

Nu ochii de data asta, în schimb cel de al treilea foc urmă fuga altui inamic, care se afla amenințător de aproape de rezervoare.

Omul aruncă din mâini instrumentele pe care le avea, mai făcu câțiva pași și se prăbuși. Ceilalți doi, văzând că nu este de glumit, o luară la sănătoasa...

Kurt mai trase câteva focuri, dar nu nimeri pe nici unul, căci erau prea departe...

Cei doi marinari se apropiară îndată de adversarii

zuți. Unul dintre ei murise, deoarece fusese lovit în inimă. Cel de al doilea era numai rănit și-i privea pe germani clipind des din ochi.

— Ia să vedem cine ești, spuse Crishan și-i scoase hârtiile de identitate din buzunar. Sunt scrise englezește și nu știu să citesc, se adresă el lui Kurt.

Kurt luă hârtiile și descifră cu greutate cele scrise.

— Drace, strigă el; — ia te uită aici, ăsta face parte din serviciul secret britanic!

Crishan luă din nou hârtiile: „Aștia sunt incendiatorii și asasinii trimiși de pirați?"

— Chiar ăștia! Ia te uită ce cărau: voiau să incendieze rezervoarele de benzină. Am sosit la timp.

Comandantul ascultă ceva mai târziu raportul celor doi și nu spuse decât atât: „V'ați purtat bine!". Pentru cei doi marinari era o laudă care-i răsplătea din plin.

Vreme de trei zile **au** rămas locului, ceeace era departe de a fi pe placul tinerilor marinari. Svonurile cele mai ciudate circulau prin oraș. Unii spuneau că englezii vor veni să atace cu toată flota.

Bine ar fi, spuneau marinarii, am avea ce torpila!

După trei zile, flotila de distrugătoare rapidă primi un nou **ordin.**

Trupele germane înaintaseră fulgerător până pe coasta Canalului Mânecii, distrugând cea de a 9-a armată franceză și punând pe goană faimoasa divizie motorizată a englezilor, care încerca acuma să se îmbarce la Dunkerque spre a se reîntoarce în Anglia, cu tocmai lucrul acesta trebuia împiedicat cu orice preț.

Atacurile bombardierelor în picaj deveneau tot mai violente pe zi ce trecea. Corpul expediționar britanic era măcinat necontenit. Nu mai rămânea decât o biată grămadă de soldați britanici, înfricoșați **de ce-i aștepta, de** fața soldaților germani.

Sosise ora hotărâtoare pentru vedetele rapide germane. **Se repezeau** întocmai unor **hultani** în mijlocul **caselor de tot** felul care încercau să **ajungă**, în goană **disperată în** porturile engleze. Vapoarele care reușeau **să pornească** erau interceptate și scufundate în mijlocul **Canalului Mânecii.** Englezii erau înghețați de spaimă, **vedetele rapide** germane sosiseră în fața Doverului!

In timpul primului iureș, flotila de vedete rapide germane a scufundat patru distrugătoare, un crucișetor auxiliar, mai multe vase de transport și a doborît un avion. Acesta a fost bilanțul.

— Anglia nu mai este o insulă! a spus Führer-ul în discursul ținut în Reichstag.

Un lucru este bine de știut: Cine seamănă vânt britanic, culege furtună germană!

SFARȘIT

CITIȚI

COLECȚIA

AVENTURI DIN TOATA LUMEA

AVENTURI ȘI CĂLATORII EXTRAORDINARE

AU APARUT:

1. MUNȚII IN FLĂCĂRI
de Karl Vilay
2. NORDUL SĂLBATEC
de J. O. Curwood
3. SPIONAJ IN CHINA
de E. Salzmann
4. INSULA GROAZEI
de T. L. Packard
5. PRINTRE BANDIȚI
de J. O. Curwood

SUB TIPAR:

6. COLIERUL SFÂNT
de Jean Normand
7. TARZAN
de Edgar Rice Burroughs

Citiți

DEMONAX

Insula Sburătoare

A apărut ultimul număr din acest fantastic roman de aventuri, intitulat

REFUGIUL LUI MEDERIC

Citiți

Aventuri de Război

Cele mai bune povestiri din actualul război, trăite de însăși autorii lor.

1. Șoimii de Oțel
2. În vâltoarea luptei
3. Misiunea Locotenentului Farber
4. Salvați din ghiarele dușmane
5. Copoii mărilor

Ziarul Românesc Str. Sărindar, 16